

Lublin, 11 czerwca 2025 r.

RIO.V.070.40.2025

Pan Tomasz Kanak
Wójt Gminy Siemień
(*drogą elektroniczną*)

Szanowny Panie Wójcie

W odpowiedzi na Pana wniosek złożony w dniu 15 maja 2025 r. w trybie art. 13 pkt 11 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz. U. z 2025 r. poz. 7) dotyczący charakteru zobowiązania pieniężnego określonego w drodze decyzji administracyjnej wydanej na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2023 r. poz. 1580 z późn. zm.) uprzejmie informuję, że tutejsza Izba uznaje zaprezentowane we wniosku stanowisko za nieprawidłowe.

Stosownie do art. 7 ust. 4 ustawy o ochronie zwierząt w przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 3, kosztami transportu, utrzymania, koniecznego leczenia zwierzęcia obciąża się jego dotychczasowego właściciela lub opiekuna. Ustawa nie pozostawia w tym zakresie jakiegokolwiek swobody organowi, obligując go do wydania powyższego rozstrzygnięcia, w sytuacji gdy zwierzę traktowane było w sposób określony w art. 6 ust. 2 ustawy, co spowodowało jego czasowe odebranie. Z treści tego przepisu wynika jednoznacznie, że decyzja wydana na podstawie tego przepisu musi ustalić konkretne, określone kwotowo koszty, które obowiązany jest uiścić właściciel lub dotychczasowy opiekun zwierząt.

W związku z wydaniem decyzji administracyjnej, pomiędzy właścicielem lub opiekunem odebranego zwierzęcia, a organem administracji I instancji właściwym w sprawie tymczasowego odebrania zwierzęcia powstaje stosunek administracyjnoprawny. Jak wskazuje przywołany we wniosku wyrok WSA w Opolu (II SA/Op 348/13): „Co za tym idzie wierzycielem z tytułu nałożenia na dotychczasowego właściciela lub opiekuna zwierzęcia obowiązku uiszczenia kosztów transportu, utrzymania i koniecznego leczenia zwierzęcia jest każdorazowo organ właściwej gminy, która to jednostka samorządu terytorialnego jest jednocześnie i niezależnie od efektywności windykowania tych wierzytelności zobowiązana obligacyjnie (z uwzględnieniem przywołanego powyżej art. 7 ust. 1 a ustawy) wobec podmiotu, któremu przekazano tymczasowo odebrane zwierzę”.

Na prawidłowość powyższej wykładni wskazuje również treść art. 7 ust. 5 ustawy o ochronie zwierząt stanowiącego, że do należności z tytułu kosztów określonych w ust. 4 stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. W myśl art. 1a pkt 13 ustawy z dnia 17 czerwca

1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U z 2025 poz. 132 z późn. zm. – dalej jako u.p.e.a.), ilekroć w tej ustawie jest mowa o wierzycielu, rozumie się przez to podmiot uprawniony do żądania wykonania obowiązku lub jego zabezpieczenia w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym lub zabezpieczającym. Z przepisem tym koresponduje regulacja art. 5 § 1 pkt 1 u.p.e.a., który stanowi, że uprawnionym do żądania wykonania w drodze egzekucji administracyjnej obowiązków określonych w art. 2 (w tym wypadku chodzi o uiszczenie należności pieniężnej) jest – w odniesieniu do obowiązków wynikających z decyzji lub postanowień organów administracji rządowej i organów jednostek samorządu terytorialnego – właściwy do orzekania organ I instancji. Ustalenia te znajdują potwierdzenie w utrwalonym już poglądzie doktryny i judykatury, że „wierzycielem – w rozumieniu przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji – może być jedynie podmiot administracji publicznej lub organ wykonujący funkcje władcze, przy czym wierzyciel w postępowaniu egzekucyjnym w administracji jest jedynie instytucją ściśle procesową, którego działania mają na celu realizację interesu ogólnego a nie jednostkowego – jak w postępowaniu cywilnym”

Wobec powyższego, w ocenie tutejszej Izby, należności wskazane w Pana piśmie wynikające z kosztów transportu, utrzymania i koniecznego leczenia nie mają charakteru cywilnoprawnego i tym samym nie będzie miał zastosowania art. 56 ust. 1 oraz 64 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U z 2024 r. poz. 1530 z późn. zm.).

Jednocześnie informuję, że Regionalna Izba Obrachunkowa w Lublinie, prowadząc działalność informacyjną, instruktażową i szkoleniową przedstawia wyłącznie swoje stanowisko i nie jest upoważniona do wydawania rozstrzygnięć w indywidualnych sprawach ani do dokonywania wiążącej wykładni przepisów prawa.

Piotr Prystupa